

31,3) „Örök szeretettel szerettelek, azért megőriztem irántad irgalmasságomat.” (Jer

Jeremiás prófétát Isten küldte Izrael népéhez egy fájdalommal teli időszak, a babiloni fogság idején, amikor minden elveszett, ami a nép kiválasztottságát jelezte: a föld, a templom, a törvény.

A próféta szava azonban átszakítja a fájdalom és a csüggedés fátylát. Igaz, hogy Izrael hűtlen volt az Istennel kötött szeretszövetséghez, hagyta, hogy szétszórják. De íme, itt az új szabadság, a menekvés; az ígéret, melyet Isten örök és soha vissza nem vonható szeretetében a népének tett: az új szövetség ígérete.

„Örök szeretettel szerettelek, azért megőriztem irántad irgalmasságomat.”

Az örök és visszavonhatatlan hűség Isten szeretetének egyik legfőbb tulajdonsága: Ő minden emberi teremtmény Atyja, aki elsőként és örökre odaadóan szeret. Hűsége mindnyájunkra vonatkozik, és lehetővé teszi, hogy őrá vessük minden aggodalmunkat, ami lefékezhetne. Az ő végtelen és türelmes szeretete teszi lehetővé számunkra, hogy növekedhessünk és tökéletesedjünk a vele és a többi emberrel való kapcsolatban.

Tudjuk jól, hogy törekvünk, hogy szeressük Istent és a testvéreinket, őszinte – ám sokszor ingadozó. Az ő hűsége azonban ingyenes, mindig élénk siet, és nem nézi a mi „teljesítményünket”.

Ezzel az örömteli bizonyossággal emelhetjük fel tekintetünket, és indulhatunk útnak minden nap, hogy mi is tanúságot tegyünk erről az „anyai” gyengédségről.

„Örök szeretettel szerettelek, azért megőriztem irántad irgalmasságomat.”

Ahogy Isten az emberiségre tekint, abból megérthetjük rólunk alkotott nagyszerű tervét, mely Jézusban teljeseedik ki, akiben mind testvérek vagyunk. Ő ugyanis szavaival és mindenekelőtt egész életének példájával tanúságot tett Isten szeretetébe vetett bizalmáról.

Megnyitotta előttünk az utat, hogy az Atyát utánozhassuk a mindenre irányuló szeretetben (Mt 5,43-48), és feltárta előttünk, hogy minden férfi és minden nő hivatása, hogy befogadásra és párbeszédre kész kapcsolatokat építsen saját környezetében.

Hogyan éljük meg az élet igéjét ebben a hónapban?

Chiara Lubich arra hív bennünket, hogy anyai szívvel forduljunk mindenkihez: „Egy anya mindig befogad, mindig segít, mindig remél, mindent betakar. [...] Egy anya szeretete nagyon hasonló – ahogy Pál mondja – Krisztus szeretetéhez. Ha egy anya szíve lenne bennünk – vagy pontosabban, ha elhatároznánk, hogy a legrendkívülibb anya – Mária – szíve legyen bennünk –, akkor mindig, minden körülmények között készek lennénk szeretni a többieket, és így a Feltámadott mindig élne bennünk. [...] Ha ennek az anyának a szíve lesz bennünk, akkor mindenkit szeretni fogunk, nem csak a saját egyházunk tagjait, hanem a többi egyház tagjait is. Nem csak a keresztényeket, hanem a muzulmánokat, a buddhistákat, a hindukat stb. is. A jóakarátú embereket is. Minden embert, aki a földön él [...]”[1]

„Örök szeretettel szerettelek, azért megőriztem irántad irgalmasságomat.”

Egy fiatalasszony meséli, aki elkezdte élni az Evangéliumot: „Korábban soha nem ismert örömet tapasztaltam, és végtelen vágyat, hogy ezt a szeretetet továbbadjam az otthonunk falain kívül is. Emlékszem, hogy rohantam a kórházba egyik kollégám feleségéhez, aki öngyilkosságot kísérelt meg. Már egy ideje tudtam, hogy nehéz a helyzetük, de lekötöttek a saját problémáim, és nem foglalkoztam azzal, hogy segítsék neki. Most viszont magaménak éreztem a fájdalmát és nem nyugodtam, amíg meg nem oldódott az a helyzet, ami miatt erre a lépésre szánta el magát. Ehhez az eseményhez kötődik, hogy változtatni kezdtem a hozzáállásomon. Megértettem, hogy ha szeretek, akkor mindenki számára, akivel találkozom, kicsinyke visszatükröződése lehetek Isten szeretetének.”

Isten hűséges szeretetének segítségével mi is szabadon ezzel a belső magatartással viseltetnénk mindenki iránt, akivel a nap folyamán találkozunk.

Letizia Magri

[1] Chiara Lubich, *Ami odafönt van*, Új Város, Budapest, 1994, 37.

forrás: fokolare.hu